

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ch. D.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 10/DS/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2019, č. j. 75 A 10/2017 – 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2019, č. j. 75 A 10/2017 – 28, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 10/DS/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a řízení o žalobě celkem 20 342 Kč, k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, a to do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelovo blanketní odvolání a potvrzeno napadené rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 13. 10. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/42881/2016/KruE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl stěžovatel shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že se dne 16. 4. 2016 ve 21:55 hodin, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky X, na Mírovém náměstí v Ústí nad Labem, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích a s uvedeným vozidlem parkoval na chodníku, čímž porušil § 25 odst. 1 písm. a) a § 53 odst. 2 téhož zákona. Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta 1500 Kč současně s povinností uhradit náklady správního řízení.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutí žalovaného, resp. v prvostupňovém rozhodnutí, vymezeno dostatečně, neboť v žádné části ulice Mírové náměstí není příslušnou dopravní značkou povoleno parkování a nadto je do této ulice dopravní značkou zakázán vjezd (s výjimkou dopravní obsluhy). Nemohlo se tedy stát, že by stěžovatel parkoval v části ulice, v níž by to nebylo zakázáno. Dále krajský soud shledal účelovou žalobní námitku spočívající v tom, že stěžovateli nebyl ze strany správního orgánu sdělen údaj o místě spáchání přestupku, neboť stěžovatel sám byl přítomen, když strážníci městské policie sepisovali u předmětného vozidla oznámení o přestupku a zároveň fotografie vozidla a jeho okolí byly později součástí spisového materiálu, do kterého měl stěžovatel možnost nahlédnout před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Následně krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že oznámení o přestupku nepostačuje k prokázání, že se přestupku dopustil právě stěžovatel. Neztotožnil se se stěžovatelem ani v tom, že vozidlo nestálo na chodníku; vyšel přitom z toho, že si správní orgán opatřil stanovisko Odboru dopravy a majetku, oddělení správy, údržby a evidence majetku, podle kterého stálo vozidlo skutečně na chodníku. Žalobu proto shledal krajský soud nedůvodnou.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítl, že krajský soud opomněl, že ani v řízení o přestupku nemá obviněný povinnost se hájit, v čemž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 3741/11. Stěžovatel setrvává na tom, že nebyl proveden jediný důkaz svědčící o tom, že by vozidlo na místě zanechal právě on.

[5] I v kasační stížnosti setrvává stěžovatel na tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí nevymezuje dostatečně místo spáchání přestupku. Označení „Mírové náměstí“ totiž zahrnuje jak celé náměstí, tak i přilehlou ulici, přičemž stěžovatel považuje za velmi nepravděpodobné, že by celá tato plocha byla chodníkem. Není pravdou, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že na Mírovém náměstí je i chodník, kde je parkování dovoleno s ohledem na tamní dopravní značku; stěžovatel toto v žalobě výslovně tvrdil. Sice k tomuto tvrzení neoznačoval žádný důkaz, avšak domníval se, že tato skutečnost byla správním orgánem z úřední činnosti známa, obdobně jako měla být známa soudu. Stěžovatel si tedy nebyl vědom toho, že by tuto skutečnost bylo třeba vůbec dokazovat, a měl tedy o takové nutnosti být ze strany správních orgánů, resp. krajského soudu, poučen.

pokračování

[6] Podle stěžovatele byl nadto skutek, který je mu kladen za vinu, nesprávně právně kvalifikován. Zanechání stojícího vozidla na chodníku nemůže představovat porušení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť chodník nemá určený směr jízdy. Pokud totiž na chodníku v konkrétním místě parkovat není vůbec dovoleno, je zbytné uvažovat nad tím, zda vozidlo stálo či nestálo co nejbližší okraji chodníku. Krajský soud přitom tuto námitku, jakožto námitku žalobní, nevypořádal, čímž navíc zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku, a to nejen v rozsahu stěžovatelem uplatněné námitky (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek je přehledně a logicky strukturován a náležitě odpovídá na všechny stěžovatelem uplatněné žalobní body. Napadený rozsudek je tudíž přezkoumatelný. Stěžovatelova námitka, že se krajský soud nevypořádal s žalobním argumentem nesprávné právní kvalifikace skutku, není důvodná, neboť touto žalobní námitkou se krajský soud zabýval v odst. 34 napadeného rozsudku. Zda zaujal správný právní názor, je irelevantní co do přezkoumatelnosti napadeného rozsudku (a bude předmětem přezkumu níže).

[11] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel má pravdu v tom, že v žalobě tvrdil existenci takových částí chodníku v ulici Mírové náměstí, na nichž je zastavení a stání vozidla povoleno, ačkoli krajský soud v napadeném rozsudku uvádí opak (tedy že stěžovatel v žalobě nic takového netvrdil). Nejvyšší správní soud však toto nepovažuje za důvod ke zrušení napadeného rozsudku, neboť předmětné (opomenuté) žalobní tvrzení nemá pro posouzení otázky určitosti výroku prvostupňového rozhodnutí v konečném důsledku relevanci (podrobněji viz níže).

[12] Problematikou požadavku na určitost skutkové věty výrokové části rozhodnutí o přestupku se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. Z důvodu rozmanitosti všelikých skutkových podstat přestupků je přitom nabíledni, že nároky na precizaci místa spáchání přestupku ve výrokové části správního rozhodnutí nemohou být u všech typových přestupků jednotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 – 33, bod 21).

[13] Ve svém rozsudku ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 – 46, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]de-li o přestupek mající základ ve stání s vozidlem na místech, kde je to zakázáno (případně správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu spočívající v nezajištění, aby řidič respektoval zákaz stání na těchto místech), nelze jednoznačně konstatovat, zda ve výroku rozhodnutí o přestupku či správním deliktu je místo spáchání přestupku či správního deliktu dostatečně vymezeno, jestliže je určeno pomocí názvu ulice a označení obce (či označením silnice a obce) v kombinaci s přesným určením času a označením vozidla. Záleží totiž na dalších okolnostech, jestli je nezbytné z hlediska popisu místa spáchání

přestupku či správního deliktu vymezení přesnější než jen označením ulice a obce, případně označením silnice a obce.“

[14] Dále pak ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve věcech správního trestání *„je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“* Tento názor vyslovil na základě situace, kdy nezjištěný řidič vozidla měl porušit zákaz vyplývající z dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením) a zaparkovat vozidlo v úseku platnosti této dopravní značky s vyobrazením značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem *„zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku Po-Pá 6-22 h, So 7-12 h“*), přičemž v předmětném vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani za předmětné vozidlo nebyl zaplacen parkovací poplatek. Nejvyšší správní soud ve vzpomínané věci shledal vymezení místa spáchání přestupku za užití formulace *„ulice Jiráskova“* nedostatečným, neboť v dané věci vyšlo najevo, že předmětná ulice skýtá jak placená, tak i neplacená parkovací místa. Současně Nejvyšší správní soud upozornil, že vytknutou vadu nelze překonat poukazem na fotografie, které byly součástí správního spisu a jimiž byl proveden důkaz. Přesné zjištění místa spáchání přestupku totiž za daných okolností nemůže být činěno až *ex post* na základě dodatečné analýzy spisového materiálu, ale musí být seznatelné již z výroku rozhodnutí o přestupku.

[15] Naopak v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 - 41, posuzoval Nejvyšší správní soud určitost vymezení místa spáchání deliktu v takto formulovaném textu výroku správního rozhodnutí: *„neznámý řidič zastavil a stál s vozidlem Lancia [...] na nám. Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích, ačkoliv to v daném místě není povoleno příslušnou dopravní značkou [...], za čelním sklem nebyl na viditelném místě umístěn platný parkovací lístek“*. Zde shledal vymezení místa spáchání správního deliktu dostatečným, protože se jednalo o jediné náměstí tohoto názvu v Českých Budějovicích a všechna parkovací místa na daném náměstí jsou v danou dobu zpoplatněna, vyjma krátkého úseku před Magistrátem města České Budějovice, kde je umožněno parkování pouze dopravní obsluze a účastníkům obřadů (viz bod [57] rozsudku).

[16] Ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 As 362/2018 – 29, Nejvyšší správní soud zastal názor, že *„smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu“*. Přestupce zde podle rozhodnutí o přestupku nerespektoval svislé dopravní značení (IP 12) - *„Vyhrazené parkoviště“* s dodatkovou tabulkou (E 13) - *„Stání pro držitele parkovací karty R, A PO-PÁ 7-20 hod. SO 8-15hod.“* s dodatkovou tabulkou (E 8e) *„Úsek platnosti vlevo 24 m, vpravo 35 m“* a vodorovné dopravní značení (V 10e) *„Vyhrazené parkoviště“*, neboť stál předmětným vozidlem v jejich působnosti, přestože nebyl držitelem parkovací karty R, A.

pokračování

Nejvyšší správní soud v této věci shledal vymezení místa spáchání přestupku za užití formulace „*v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Jurečkova, u Domu umění*“, dostačujícím.

[17] Nyní posuzovanou věc lze nejlépe připodobnit situaci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 – 41, stručně popsané výše (rozsudek je též dostupný na www.nssoud.cz). V nyní posuzované věci bylo místo spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí vymezeno takto: „*v ulici Mírové náměstí, v Ústí nad Labem, (...) na chodníku*“. Nejvyšší správní soud se v první řadě ztotožňuje s krajským soudem v názoru, že obecným pravidlem vyplývajícím ze zákona o silničním provozu je zákaz užívání chodníku jinými účastníky provozu než chodci (§ 53 odst. 2 tohoto zákona). Odkazované ustanovení výslovně počítá s výjimkami, přičemž pokud jde o zastavení a stání vozidel, jsou tyto výjimky představovány informativními dopravními značkami provozními č. IP 11d, IP 11e, IP 11f a IP 11g dle přílohy 5 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Obvykle tedy postačí, pokud z výroku rozhodnutí ve spojení se spisovou dokumentací bude zřejmé, že vozidlo stálo na chodníku (kde obecně vzato vozidlo nesmí zastavit nebo stát) a že v místě, kde stálo, nebyla výše uvedenými nebo jinými značkami výjimečně možná stání či zastavení vozidla umožněna (příp. důvody pro legální nacházení se vozidla neplynuly z nějakých jiných, specifických okolností). Není tedy třeba rozsáhle dokumentovat úpravu stání či zastavení vozidel na celé ulici či celém náměstí, o něž jde, nýbrž právě jen na té její části, kde vozidlo, jímž měl být spáchán přestupek, stojí. Nejvyšší správní soud má proto za to, že označení místa „Mírové náměstí, Ústí nad Labem“ a „na chodníku“ je ve spojení s časovým údajem „16. 04. 2016 v 21:55 hod.“ zcela způsobilé jednoznačně a nezaměnitelně identifikovat předmětné přestupkové jednání. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledal, že údaje o místě spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí poskytují ve spojení s fotodokumentací předmětného vozidla a jeho přilehlého okolí založenou ve správním spisu, jasný podklad pro určení zcela konkrétního místa, kde vozidlo stálo, stejně jako podklad k závěru, že v tomto místě není výjimečná možnost stání či zastavení dopravními značkami či jinak založena. Ostatně lze podotknout, že na základě těchto informací je možné předmětné místo spáchání přestupku ztotožnit na webové satelitní mapě během několika málo minut.

[18] Pokud stěžovatel namítal, že v žalobě tvrdil, že na Mírovém náměstí jsou chodníky, na jejichž částech je zastavení a stání vozidel povoleno, pak ani samotný fakt, že krajský soud ve svém rozsudku (nesprávně) přítomnost takové žalobní námitky popřel, nemění nic na tom, že v části chodníku, na níž stálo předmětné vozidlo, toto povoleno nebylo (a stěžovatel to ani netvrdil). Jinými slovy lze uvést, že je nerozhodné, zda a případně jak byla možnost zastavení a stání upravena dopravní značkou v jiných částech Mírového náměstí. Předmětné pochybení krajského soudu tudíž nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[19] K námitce, podle níž byl přestupek nesprávně kvalifikován, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato je nedůvodná. Lze přisvědčit tomu, že ustanovení § 25 zákona o silničním provozu upravuje přímo pouze stání a zastavení vozidla na pozemní komunikaci, kterou se však pro účely tohoto ustanovení očividně nerozumí chodník. Současně je ale třeba vzít v potaz, že v místě, kde stěžovatel na chodníku zastavil, není jiných pozemních komunikací než právě chodníku a k němu přilehlé vozovky, a pakliže stěžovatel zamýšlel zastavit a stát

v místech, kde to není na přilehlém chodníku povoleno, pak býval měl zastavit a stát na okraji vozovky v souladu s § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, což ale neučinil. Nejvyšší správní soud nespornuje, že by ve výroku prvostupňového rozhodnutí postačil toliko odkaz na ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán neposoudil stěžovatelovo jednání jako souběh dvou přestupků, což by jinak vedlo k uplatnění absorpční zásady trestání ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb. (zrušen s účinností ke dni 1. 7. 2017, pozn. NSS), a případně k zohlednění souběhu v rámci výměry sankce dle § 12 odst. 1 téhož zákona. Uvedení odkazu na § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost nebo nesrozumitelnost či které by jakkoli jinak zasahovalo do právní sféry stěžovatele.

[20] Stěžovatelovu námitku poukazující na absenci důkazů o tom, že přestupek spáchal právě on, shledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Po podrobném prozkoumání obsahu správního spisu nezbyvá než konstatovat, že k otázce osoby pachatele tento skýtá pouze oznámení o přestupku ze dne 16. 4. 2016, č. j. MP-1- 2376 /16/A, podle kterého „[v]ýše jmenovaný (tj. žalobce, pozn. NSS) ponechal výše uvedené vozidlo na Mírovém náměstí Ústí nad Labem a to na chodníku v místě, kde to není povoleno dopravní značkou. Jmenovaný odmítl blokové řízení a dle zákona poučen.“ Dále obsahuje oznámení o přestupku v části určené pro text vyjádření osoby podezřelé z přestupku toliko tištěný text „Bez vyjádření“, opatřený nečitelným podpisem (paraťou). Nejvyšší správní soud z takto strohého oznámení o přestupku není s to učinit si dostatečný obraz o průběhu zásahu policisty na místě. Není zřejmé, zda policista stěžovatele pozoroval, jak při řízení vozidla zajíždí na předmětný chodník a zůstává na něm s vozidlem stát, případně zda stěžovatel pouze zastavil a zůstal ve vozidle, nebo z vozidla vystoupil a na chodníku je ponechal, zatímco se dočasně vzdálil, nebo snad policista nejprve přistoupil k prázdnému vozidlu a až posléze konfrontoval přichozícího stěžovatele a usoudil, že právě on musel být tím, kdo vozidlo na místě „ponechal“. V oznámení o přestupku tedy zcela absentuje jakýkoli popis situace na místě, který by odůvodňoval hodnotící soud policisty o tom, že právě stěžovatel vozidlo na předmětném místě ponechal. Tím má Nejvyšší správní soud na mysli, že oznámení o přestupku neposkytuje popis toho, jak policista vnímal situaci svými smysly, a není z něj patrné, zda je konstatování o ponechání vozidla na místě stěžovatelem výsledkem policistova vlastního pozorování, nebo toliko jeho dedukce. Nejvyšší správní soud konstatuje, že za uvedené důkazní situace nezbyvá než přisvědčit stěžovateli v tom, že správním orgánem prvního stupně nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu). Krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně, ačkoli měl k důvodné žalobní námitce rozhodnutí žalovaného zrušit. Za stávající důkazní situace není možno nad rozumnou pochybnost dospět k závěru, že vozidlo, jež objektivně stálo na chodníku v místě, kde zastavit ani stát nesmělo, svým minimálně nedbalostním jednáním (řízením vozidla) na tento chodník umístil právě stěžovatel. To, že tak stěžovatel učinil, je jistě velmi dobře možnou a asi i dosti pravděpodobnou variantou skutkového děje, nebylo to však zatím prokázáno. Stejně tak jsou dobře představitelné i jiné varianty skutkového děje.

[21] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nezbylo než napadený rozsudek zrušit v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že

pokračování

již krajský soud měl k důvodné žalobní námitce zrušit rozhodnutí žalovaného, postupoval Nejvyšší správní soud dále podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. a zrušil pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného, přičemž v souladu s § 78 odst. 4 vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu o nedostatečném zjištění totožnosti pachatele přestupku a bude tedy na něm, aby podle možností k této otázce vedl další dokazování a znovu rozhodl o stěžovatelově odvolání.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a řízení o žalobě rozhodl Nejvyšší správní soud přiměřeně podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 a § 110 odst. 3 větou druhou téhož zákona. Stěžovatel byl procesně úspěšný jak v řízení o kasační stížnosti, tak i v řízení o žalobě, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů obou těchto řízení. Tyto náklady sestávají z odměny zástupce (advokáta) za poskytnutí celkem tří úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání kasační stížnosti), ve výši vypočtené podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1999 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“), tj. 3 100 Kč za každý úkon právní služby. K tomu je třeba připočíst částku paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč ke každému úkonu právní služby. Celkové náklady na odměnu za právní služby advokáta ve výši 10 200 Kč je třeba navýšit o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, již je zástupce stěžovatele plátcem, a která činí 2 142 Kč. Do nákladů stěžovatele se započítává i zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí (3 000 Kč) a za kasační stížnost (5 000 Kč). Celkem tedy dosahují stěžovatelem účelně vynaložené náklady v řízení o kasační stížnosti a v řízení o žalobě částky 20 342 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli tuto částku k rukám zástupce stěžovatele do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. května 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu